

Zděnek Prokop Tunel

* 5. 4. 1944 v Květovičkách

Světlo světa poprvé spočinulo na mé tváři v našem malém domku v Květovičkách. Na svět mi pomohla porodní bába Maruška. Pravda, při porodu byly nějaké komplikace, ale překážky se mají překonávat. A hned, když mě uviděl tatínek, tu malou neforemnou postavičku, začala mu stékat radostná slzička po jeho hrubých rysech a samou radostí mě poplácal po prdelce a řekl: „Z toho kluka bude jednou kovář.“ V okamžik, kdy dořekl svůj monolog, začal jsem plakat a křičet na celé kolo. Dodnes si myslím, že v této chvíli jsem se rozhodl zapsat své jméno do dějin pouze s nálepkou spisovatele. A jen tak mimochodem, od

této doby se mi vždy vaří krev v žilách, když slyším taťkovu oblíbenou píseň: „Lepší je ten kovářiček umouněný, nežli lokaj, lokajíček premovaný...“

A nyní školní léta.

Na vzdělání a školní výuku celkově jsem se doopravdy těšil, tedy alespoň do chvíle, než jsem vstoupil do budovy naší školy. Jako snad každý český génius a velikán jsem měl „velmi dobré“ výsledky a mou žákovskou knížku začaly zaplňovat samé ruské jedničky a také z tohoto důvodu jsem usoudil, že mí kantoři jsou vesměs nenasytní a chtiví, neboť mé výsledky vždy hodnotili jakožto nedostačující. Mé dětství bylo propletené nespočtem milníků celého mého života. Od lásek až po první ocenění a úspěchy. Mou kariéru zahájil jeden z nejpoetičtějších literárních žánrů a to: poezie. Svůj talent pro ni jsem uplatňoval zvláště v milostném životě (částečně neúspěšně). Proto jsem se později uchýlil i k jiným stylům. Doufal jsem, že mi přinesou více úspěchů.

V roce 1960 mi vyšla první kniha, která sklidila velký úspěch, jejíž titul byl: „Jak vykopat tunel aneb příručka pro všechny kutily jako já.“ Tím začala má sláva a já počal vydávat kvanta dalších knih.

Avšak můj dospělý život provázela celá řada incidentů. Bylo jich odhadem zhruba tolik, kolik bylo mých vydaných spisů. Ale když pomínu požáry mých dvou domů a mávnu rukou i nad několika překaženými milostnými románky, tak můj život je vcelku veselý a šťastný. Oženil jsem se a podotýkám, že dosud šťastně roku 1980 a můj život tím získal nových rozměrů.

Abych to shrnul, jsem jeden z vašich nejlepších spisovatelů v historii, ale z jakéhosi mně dosud neznámého důvodu jsem v českých dějinách, tedy alespoň doposud, zcela nevynikl (ani do čítanek mě nedali).

Vlastními slovy a vlastním inkoustem napsal sám velký mistr:

Zděnek Prokop Tunel

Mistrův deníček z dětství

24.8. 1956

Čtyřlístky jsem dovezl
nahoru do svého pokoje.
Práce u dědy na zahradě
byly těžké, ale stále mi potom
maminka měla uspořít ty nej-
větší lahody, třeba švestkové
knedlíky! Co já bych pro ně
nemohl! Na zahradě bylo horko
a já jsem balancoval
na žabkách, ještě čtyřlístky umáčený
od borůvek, jak jsem pomáhal.
Máločet na hnízdo lačičku,
byla celá opyřkaná!
A teď jsem rád, že ji to do mráka.

a mluvit si na kopci.

30.2. 1956

Když mě sluneční paprsky pohlédly,
jo takhle a vzbudily, měl jsem
chut' vstát. Bylo teplo, dešt, a
já chtěl jít do práce, ale tak co!
Čím dřív odpracuju to, co mám,
tím dřív budu mít volno
a budu moct jít na Štěpánov.
Sice mi občas připadá namyšlený
a panosčivý, ale možná něčeho
laborního potřebuju. Rychle jsem
běžel k dědovi na zahradu,
a pomáhal. Dávka už tam nebyla
tak bohatá, ale stýrat.

A jak jsem jsem v kovářské
a kůrce, když jsem se
lůžko našel čarodějnice rozbité
k Štěpánovu. Jzdili jsme
me kole, taky na kádlička
a když kolem nás prošel
nějaký pěkný dívek, zastavil
jsem ho na ok. a zplá.
Byl to vskutně fajn den.

Johla je Štěpán.
neumím moc kreslit,
ale maminka mi řekla, že
když budu hodně, budu moct
chodit na kůrce! k jednomu pásovi.

Tím pádem oči budu smáčet
klobík, kvasinu! Zdravím maminku xD!

3.9.1956

Duska má maminka matošinky,
a tak jsem se rozhodl, že jí
koupím nějakou pěknou knihu.
Přemýšlel jsem, jakou knihu
koupit? Byla, šedá, o moci
a taky mít knihu! Doufám, že
kniha nebude nikdy vypadat.
No, knihu tam bylo dost, to
je o to, abych vybral tu správnou.
Možná kuchyň. To by pak byly
maminky švestkové knedlíky
jště lepší. Nebo nějakou kuchařku

nebyla se kuku. Možná bych jí
i dal puon, ale začalo mně
do ledky motýkat, takže jsem
odešel celá mokrá a naštvaná.
Ale stejně jí miluju! Moje milovaná
Anna - Marie Patřková! ♥

dotektrán. Ale to by se pak ma-
minka ještě bála. Já jsem
tedy přemýšlel o pohádkové knize.
Ale co, pohádky už máme všechny
znat. A tak jsem a domně
uvěřil o nějaké kuchařce xD
a koupil se.

5.9.1956

začalo mně ta kniha! ^{knihy}
Maminka přišla týden předtím
opozdění a děje se, takže jsem
středem edy dva nad učebnicí.
Ale o ní jsem jsem si to o
Anna - Marie už. Byla jsem
si na ledce na jízce. Dokonce

10.9.1956

Duska se mi ve škole moc rozešla.
Ale má to rada! Pořád jsem
bombičkou přes a to mi stačí!
Ve škole jsem s ní ^{AN} Anou kácel
přít, ale spousta se mi smáli.
Proč? Ptal jsem se sám sebe.
Oni protože je křivá? Co je na tom špat-
ného? Oboje si myslím, že by to pře-
táh nějaký kluk neudělal. A teď
si připadám ne samočtině, ale jako kr-
dina dne. Maminka je ale jiného
nároku! Musel jsem jí to dát
a ona s alou píše a píše.
Je to se máku! Já ho rád

a proto má být moje. Hradní kůlba
majou jiná. A bude černošská.

11.9.1956

Žádná práce jsem nezabil. Zato mi ale, ná-
jaky jsem dal ^{na} kvádrko, když jsem šel domů.
Proč proto, abych už nešel. Já si za to
ale líštko nakoupim. Mám totiž mojí
at. Nechci proto najít, ale navštívit
si ma má. Aa už nebude černoš.
Jo je ošklivá. Jo proto bude a modrá, mi
půvabný. Už jsem si ho vyhledal!

13.9.1956

Kdyby se mamou do školy nachodila
Anna-Marie, asi už bych tam dělat
nachodil. Že důvěřuju jsem dostal pětinu

ale Anna-Marie jednička, což je krásná,
a Marie se pítom krásně černošská.
Když jsem jí řekl, že jí to sluší,
ale mi facku.

15.9.1956

Vím, jsem doma neubíral křepelkou
kvádrku a pětinu, za dneška.

Oni svět namítají, jak mi tak
nešel černošská. Jed' se jít
kde? ~~že~~ a kudy si jdu radši spát.

16.9.1956

Košík je krásná a já jsem
mohl jít za Štěpánem, přesto,
že jsem dostal pětinu. Otci jsem
si kolu a objevil jsem domy,

košík se zvonky a potom vyjítli.

Všichni by bylo fajn, když ad
pětinu navídela Anna-Marie.

Jo je učitel s kamarádkou,
angličtina angličtina, že se jmenovala

Josefka Matyková. Žena je
navídela se nějaký dům.

Jo jsem jítli ad navíděl, že v tom domě

bydlí Matyková. Josefka na má
domnětka vyhlá, jako nějaký

ahy pos. Začala mám navídět
do kvádrku, tak jsem jí dal

facku. Již jsem dostal to se

navídela do jítli bratřičky

popelnice a kvádrku

kvádrku se Josefkyjdu jítli

se navíděl, že v tom domě

bydlí Anna-Marie. Jo je učitel

s kamarádkou, angličtina

angličtina, že se jmenovala

Josefka Matyková. Žena je

navídela se nějaký dům.

Jo jsem jítli ad navíděl, že v tom domě

bydlí Matyková. Josefka na má

domnětka vyhlá, jako nějaký

ahy pos. Začala mám navídět

do kvádrku, tak jsem jí dal

facku. Již jsem dostal to se

navídela do jítli bratřičky

popelnice a kvádrku

Tā ir Jozefka.
 Tā drūka jēns tā vīdāmā,
 tā ir tā vīdāmā krepnieka

a tā jēdins, jo tā mī mā mī
 lbi, je tā vīko od pēpēlino.
 A krepnie, tā ir, bēdīgi se vīpēse.

17.9.1956

Šķūka, tā krepnie vīkēka,
 nīc vījēnēka, a tā ir jēns
 krepnie vīkēka vīkēka
 vīkēka. Tā vīkēka jēns vīkēka,
 vīc tā mī vīkēka. Tā ir
 tā ir tā vīkēka, jēns
 vīkēka, vīkēka krepnie vīkēka,
 krepnie jēns vīkēka vīkēka.
 Tā ir tā ir tā ir vīkēka vīkēka
 vīc tā ir, vīkēka vīkēka vīkēka
 „Tā ir Jozefka.” vīkēka vīkēka.

a tā ir tā ir jēns ^{šķūka} vīkēka.
 vīkēka jēns vīkēka vīkēka.
 vīkēka jēns vīkēka vīkēka vīkēka.

Kvido

vīkēka jēns vīkēka vīkēka,
 krepnie vīkēka. Tā ir vīkēka,
 vīc tā ir jēns vīkēka vīkēka
 vīkēka vīkēka vīkēka vīkēka.
 vīc tā ir vīkēka, vīc tā ir
 vīkēka. A tā ir jēns vīkēka
 a vīkēka vīkēka. Tā ir, vīkēka vīkēka
 vīkēka vīkēka vīkēka vīkēka
 vīkēka vīkēka vīkēka vīkēka
 a vīkēka vīkēka vīkēka, vīc tā ir
 vīkēka vīkēka, vīc tā ir. Tā ir vīkēka
 jēns vīkēka vīkēka, vīc tā ir
 vīkēka vīkēka. Tā ir jēns vīkēka
 vīc tā ir vīkēka vīkēka vīkēka

myšáké kapronie. Podal jsem mu to
 a viděl jsem, že je rád. Chvilu
 jsem si povídali: a byl moc fajn.
 Přesto se jako Štěpán a Sevido.
 . Chová se moc kamarádsky.

Přijel jsem, že se jmenuje Božek.
 Já jsem si jako začal o něm,
 takže jsem se bavil.

Řekl mi, že je tu nový!
 a tak ještě mám moc kamarádů.
 a docht' me ang' štok!

18.9.1956

Dívka byl nejlepší den se štok.
 Anna-Marie se na mě nádherně
 usmívala a Božek je můj nejlepší

kamarád. Štěpán se na mě celou
 dobu lepil, jak jsem chvilu a a brouč!
 a jsem na to moc pyšný.

Ptal se, co je to za nového kuka,
 tak to paní sešelka mza

Kuchař se s ním dítil: boží,
 ale on se boží jasn, se mzoa
 a Anna-Marie.

Odpoledne 29. srpna přišel Štěpán
 a povíd, abych mu odpustil.

Odpustil jsem mu. Říkal, že
 se knido má odotčovat
 a že má se to roztone.

a tak jsem jasn di. mza,
 ja, Štěpán, Božek, Anna-Marie

a jasnka. Ji jsme do zoo.
 nejlepší bylo, jak mi stálo,
 opice na křesle, bylo to
 opicada fajn a jasn, m'ot,
 že se všichni bavíme a autolo
 se nehádá.

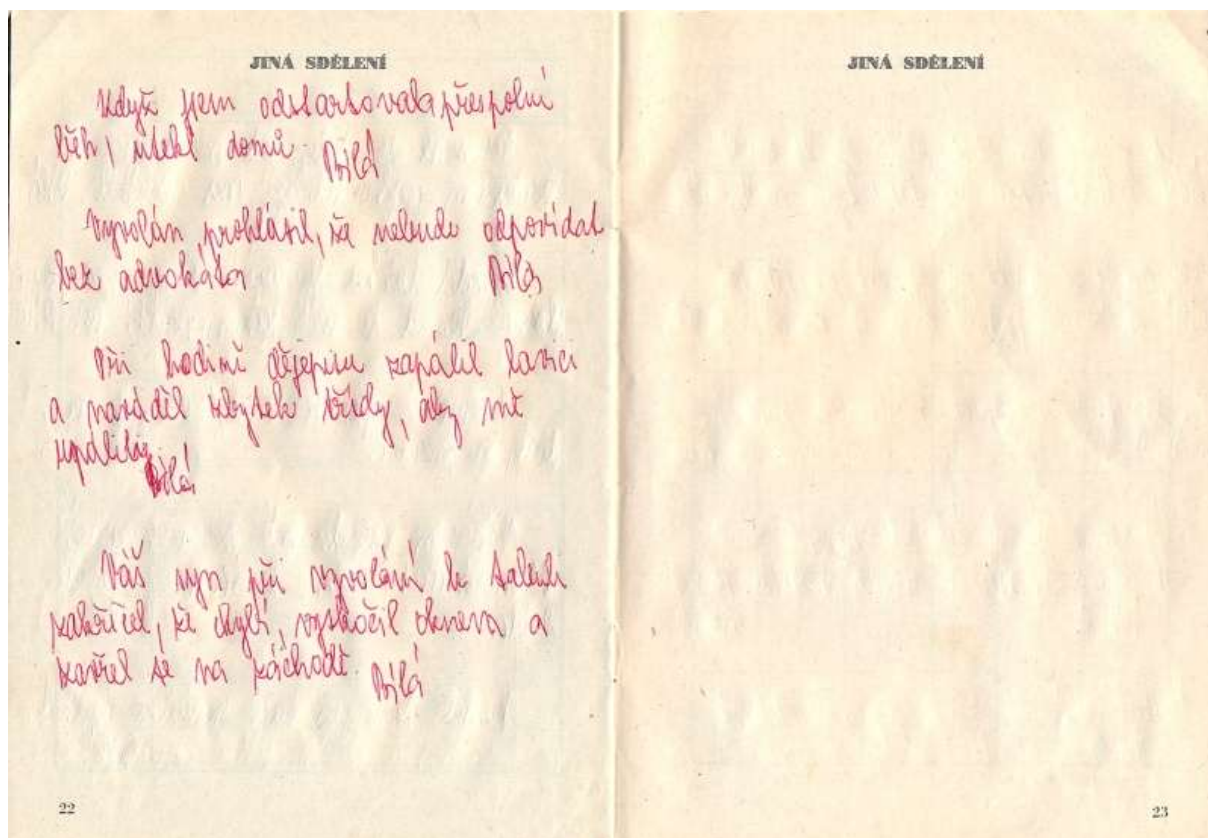
18m Anny

Právě teď,
 právě jsem
 se všichni
 křídle.

To jsem rády
 Anny-Marie
 Palickové

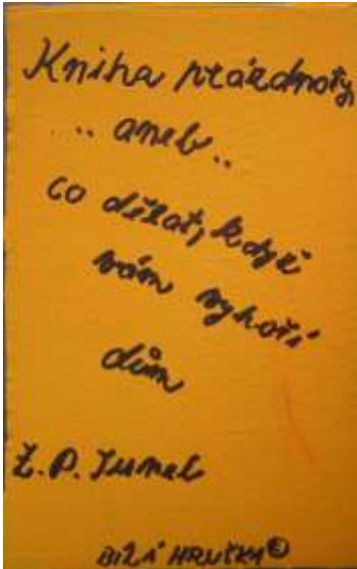

Tunel

Šikmá věž, Eiffelovka, Čínská zed',
 Což takhle památka pro mou česť?
 Prokopu tunel hned a teď,
 zítra uskuteční se velký křest.
 Už vidím tu velkou ceduli,
 znát mě každý bude.
 „Zděnkův tunel v údolí“,
 napsáno tam bude.
 Vlaková trať tam povede,
 tak koleje tam dám,
 Vlak tam v klidu projede,
 a pojede dál.
 Tunel po 2 století,
 vcelku bude stát.
 Nezboří ho doufám nikdo,
 snad jen atentát.
 A tak Zděnek Prokop Tunel.

Náš soused.

Našemu sousedovi říkáme „Sprostý pán“, protože na vše hlasitě nadává, až to slyší celá ulice. Sprostý pán jinak žije sám jen se svým psem Rubikem, s lidmi se moc nese, a tak si povídá jen s některými obyvateli naší ulice, třeba se mnou. Potřebuje se vymluvit, povídá o tom, jak je všechno drahé a že když si něco koupí, tak se mu to rozbije a ptá se mě, jak to má spravit, což já opravdu nevím. Povídá mi o politice, já mu říkám, ať o tom pořád nepřemýšlí, ale on nadává a nadává, že tam jsou samí chytrolíni a že nic neumí. Když jde okolo nějakého domu, kde štěká pes, tak mu hrozně nadává. Ale na svého jezevčíka

Rubička nedá dopustit. Sprostý pán ho přímo miluje, když ho neposlechne a uteče mu, trestá ho tím, že se nesmí dívat na televizi. Má strach, že až umře, o Rubika se nebude chtít nikdo starat, a tak mu založil konto v bance, na které mu ukládá peníze a to konto dostane ten, kdo se o něj bude starat.

Můj první běh na 5 km

Dnes jsem úspěšně dokončila můj první pětikilometrový běh v Praze.

Díky mému otci, který sám běhá již sedm let 42 kilometrů. Start běhu byl v půl osmé hodiny večerní. Byl to takový noční běh Prahou. Při cestě do Prahy, posloucháte v autě ty depresivní písničky, u kterých jste napjatí a neustále čekáte na tu veselou, radostnou píseň, která vás rozveselí a přinese vám pozitivní myšlenky. Metro je plné lidí, ale vy koukáte pouze po lidech se startovním číslem. Staroměstské náměstí je přeplněné. Půl hodiny před startem jsem se šla rozběhat jen tak lehce a protáhla jsem si horní i dolní končetiny.

Konečně přišel čas. Šla jsem se připravit na start do davu běžkyň. Chvilí tam stál na podiu trenér a předváděl cviky na protáhnutí. A je to tady, najednou ve vás úplně hrkne „opravdu tu stojím a chci uběhnout tu trasu, co mě čeká“ a říkáte si „jsem já snad blázen, nebo ty ostatní co tu stojí se

mnou?“, ale po chvíli vás to přejde. Přece jen, proč byste nebyli normální jen kvůli tomu, že si chcete udržet kondičku, hezkou postavu, vyzkoušet si na vlastní kůži, jaká je atmosféra při závodě, nebo když běháte jen pro potěšení. Musela jsem se vzpamatovat z myšlenek. A uslyšela jsem výstřel. Start! Běžíme! V tu chvíli, když jsem se blížila k té časomíře, do brány kde se vám začne odpočítávat čas, jsem si poprvé uvědomila, že teda musím začít běžet. Hned na začátku musíte chytit tempo, radostní bubeníci, kteří hrají senzačně, vám v tom jistě pomohou, dodají vám tu správnou, pozitivní náladu a energii. Samozřejmě na ty sprinterky černé pleti nemáte dostatečný výkon, ale i přesto se snažíte mít pro svoji osobu nejlepší čas. Jak zastavíte, jste v koncích. Zpomalíte, malá šance chytit zpět původní tempo. Spadnete, je šance zranění. Musíte být velmi opatrní. Na prvním kilometru se ještě dokážete koukat po okolí a všimnout si i malých detailů, že nad vámi letí racci. Jenže, i přesto že jste všímaví okolí, tak mezi prvním a druhým kilometrem je to špatné, přijdou na vás křeče do břicha i do nohou. Nemůžete dýchat. Na každém rohu stojí kapela, uvaděči, fanoušci, dokonce i cestující z jedoucí tramvaje vám fandí, to vám dodá sílu a radost běžet dál. V půlce třetího kilometru se vám běží zlehka, pěkně. Jenomže když si myslíte, že konečně dobíháte do cíle, zjistíte, že na místě, kde byl start, jste uběhli teprve čtyři kilometry a čeká vás ještě ten jeden, řeknete si: „já už na to nemám, nedám to, chce se mi omdlít, zvracet, motá se mi hlava“. Na druhou stranu! Nesmíte to vzdát, přece to neběžíte pro nic za nic. Začnete utíkat, co nejrychleji můžete, aby to bylo za vámi. Konec už se blíží, je tu cílová rovinka a proběhli jste cílovou bránou a zastavil se vám čas. První pocit je špatný! Div neupadnete na zem z toho, jak je vám těžko. Ale věřte mi, poté co dostanete medaili za účast, vodu a občerstvení hned je vám mnohem lépe! Všechno je v pořádku, medaili máte, zranění nejste a můžete vyrazit domů. Z úspěchu mám o to větší radost, jelikož vím, že po celou dobu mě držela má sestra, která běžela závod se mnou.

V autě se vám honí hlavou, jak jste to mohli uběhnout lépe, že máte špatný čas! Že jste zklamali! Musíte si však říct, že příště to dáte lépe a stejně zase nebudete spokojený, protože lidi si potřebují neustále něco dokazovat a nespokojí se s tím, co mají. Však máte dobrý pocit, že jste doběhli alespoň až do KONCE! Víím, o čem mluvím. Je to nepopsatelný pocit, když víte, že jste to zvládli.

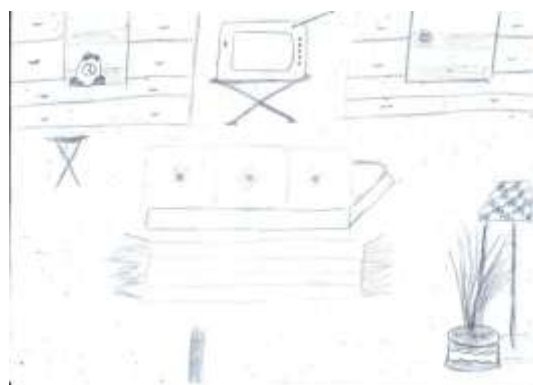
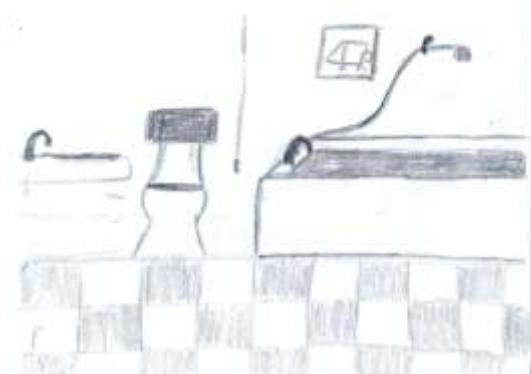
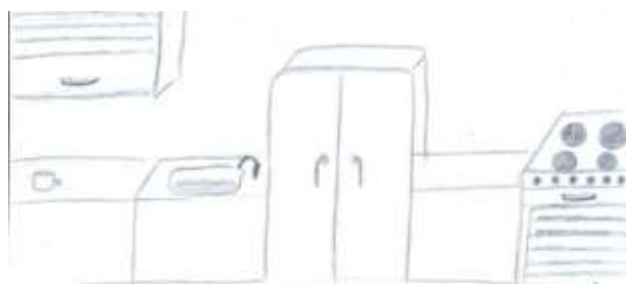
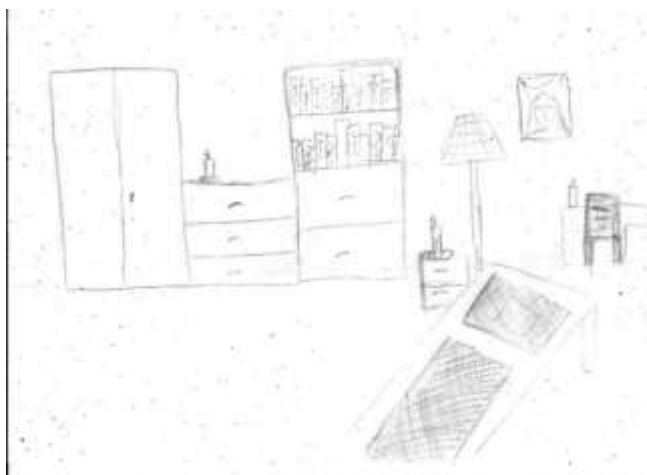
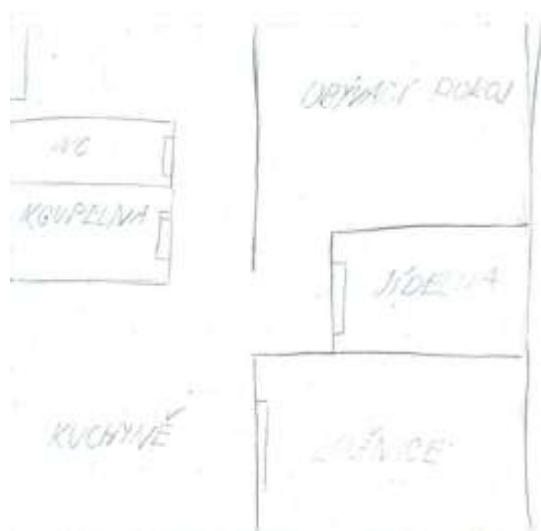
Škola

Matika, dějepis, fyzika ve škole to pomalu utíká.
Radši bych chtěl doma spát, než písemku zase psát.
Přestávky mi přijdou krátký, lepší jsou však státní svátky.
Dnes poznámka mě nemine, jsem já smolař, jémine.

Zamotané přátelství

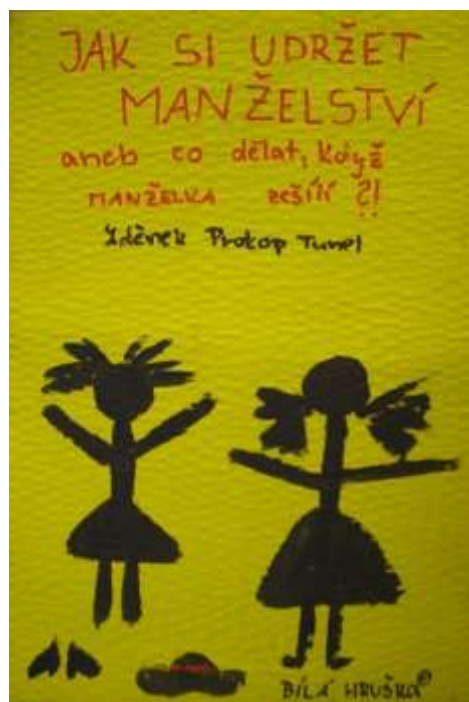
Tonda, Marek a Miky se šli podívat na náměstí jestli už je tam Vánoční stromček. Po cestě hráli slovní kopanou, aby zaplnili čas. Tonda je sice nejsilnější z kluků, ale zato mu to moc nemyslí, takže slovní kopaná není jeho silná stránka. Marek ten je nejslabší ale nejkrásnější všechny dívky ho obdivují, jenomže taky se podle toho chová, všude s sebou nosí hřeben a zrcátko. Miky není ani silný ani krásný a i přesto je z kluků nejlepší, protože je velmi chytrý každý rok vyhrává 1 místo v matematické olympiádě, v těch ostatních většinou skončí na druhém místě. Z toho všeho vyplývá, že Miky vždycky vyhraje slovní kopanou, Tonda páku a Marek ten má všeho všude 10 holek. Tonda s Markem se urazili a s Mikulášem nemluvili, protože prý se s ním nedá nic hrát, vždycky všechno vyhraje, tedy pokud jde o znalosti. Nemluvili s ním deset minut a skončilo to tím, že kluci Mikulášovi odjeli autobusem přímo na náměstí, když se Miky ještě autobus snažil dohnat, řidič mu zavřel dveře přímo před nosem. Mikuláš byl smutný a zklamaný pořád si v hlavě opakoval, že to vůči němu není spravedlivé, že každý je prostě lepší v něčem jiném. Nejhorší na tom je, že si začal říkat, že by taky chtěl být krásný a silný jako kluci no jo jenže on si neuvědomil, že to nic neznamená hlavní je, že aspoň první přemýšlí a potom koná. Mrzelo ho hlavně to, že nemá přítelkyni a Marek jo. Tak se rozhodl, že si sedne do parku a bude si čistit hlavu. V tom ho viděla Kamila jeho spolužačka ze třídy, která se Mikulášovi moc líbí. Miky byl překvapený, když si k němu Kamila sedla a začala si s ním povídat. Zrovna si začali povídat o sobě, že by se spolu měli začít více kamarádit a třeba jednou se Kamila stane jeho přítelkyní a v tom začalo sněžit. Tak se museli bohužel rozloučit a utíkat domů. Mikuláš se doma chtěl pochlubit klukům, ale oni tam nebyli. Mikuláš utíkal za matkou, kde jsou a ona mu povídá „Zrovna jsem se tě chtěla zeptat na to samé“. Jediné, co jí na to Mikuláš odpověděl, bylo „Myslíš na to samé co já?? Co když se ztratili v té vánici.??“ Ihned vyběhla ustrašená maminka s Mikulášem ven

hledat ztracené chlapce. Už prošli skoro celé město a kluci nikde. Potom si Mikuláš vzpomněl, že se chtěli podívat na náměstí. Takže maminka řekla hned bez přemýšlení jedem. Ještě nebyli na náměstí a už viděli ten ohromný strom, co přivázejí na náměstí. Co si myslíte, kluci tam byli celou dobu, čekali na to, až tam ten strom přivezou. Maminka potrestala chlapce za to, že o sobě nedali vědět a Mikuláš jim vynadal, že ho nevzali s sebou, ale nakonec si kluci všechno vyjasnili a mezi nimi bylo vše v pořádku. Jak přišli domů, Marek šel k zrcadlu a Tonda s Mikulášem si šli zahrát páku a vida. Mikuláš vyhrál, ještě nikdy nikdo neporazil Tonda, ale Mikuláš to dokázal jen díky svým znalostem, on si totiž vypočítal díky fyzikálním vzorcům, jak ho má porazit. Takže si pamatujte KRÁSA, SÍLA, SLABOST... TO NENÍ VŠECHNO... CO ČLOVĚK POTŘEBUJE...je to?? A to už si doufám domyslíte sami...

Jaro

Jaro volá, už jsem tu,
21. března přijedu.
Sluníčko už začlo hřát,
Všechny děti si chtějí hrát.
Z nor zvířátka vylézají,
kytky zase rozkvétají.
Petrklíč, tulipán, pomněnka,
Nebo je to jen domněnka?
Jaro ještě nepřišlo,
kuře v trávě umrzlo.
zdá se mi to snad jen,
venku je totiž krásný den.

Co se mi ještě dnes nestalo?

„Crrr...“ tón svého budíku už mám tak zarytý v paměti, že se občas v noci vzbudím, i když nezvoní. Jako každý den jsem přesně v 5:31 vstal a šel se umýt. Když jsem ovšem chtěl na svůj zubní kartáček dát pastu, zjistil jsem, že už v tubě žádná není. Pro mě jako pro ředitele jedné místní firmy to byl hrozný malér, a proto jsem neváhal, šel zazvonit na svého souseda a požádal ho o ni. Soused se na mě podíval a zeptal se mě, jestli to myslím vážně. Já v tom neviděl nic špatného a odkýval jsem mu to. V 5:39 jsem se ještě rozhodoval, jakou barvu kravaty si mám vzít ke své oblíbené zelené košili. Nakonec jsem si vzal šedou s kostičkami, protože jsem usoudil, že v červené bych vypadal jako šašek. Potom jsem se šel ještě rychle nasnídat. V 5:49 jsem se polil kávou a v 6:00 jsem nezbytně potřeboval nastoupit na autobus, jelikož další jede až za dvě hodiny. Usoudil jsem, že si toho hnědého fleku na mé zelené košili nikdo nevšimne. V práci musím být včas, a proto když vystoupím z autobusu, běží doslova jako o život. V 6:25 jsem vystoupil na zastávce U nádraží a v 6:45 už jsem odemykal svou kancelář. Dorazil jsem na pohovor. Hnědého fleku na mé zelené košili si nikdo nevšiml, ale hnědého fleku na mých černých lakovkách si všimli všichni. Cestou jsem šlápl do psího výkalu. Určitě byl toho malého uštěkaného psíka té tlusté paní z osmého patra, co vždycky zabere všechno místo ve výtahu. Všichni ostatní od nás z baráku si po svých mazlíčcích uklízejí. Nasadil jsem svůj nejčastější

výraz v obličeji. „Uměle“ jsem se zasmál a odcházel se slovy: „Alespoň budu mít štěstí...“ Běžel jsem do své kanceláře a přezul si náhradní boty. Pohovor proběhl celkem v pořádku, až na to, že ty náhradní boty byly o číslo a půl menší, než bych potřeboval. V kanceláři jsem si přezul špinavé boty a umyl si je. Po chvíli mi zavolał jeden zaměstnanec a sdělil mi, že je nemocný. V tu chvíli jsem měl takový vztek, že jsem myslel, že mu dám snad padáka. Byl to totiž nejdůležitější člověk u nás v práci. Tedy až po mně. V 18 hodin jsem to vzdal a odešel z práce. V 18:10 mi jel autobus ze zastávky, na které jsem normálně rychlou chůzí za dvacet minut, ale tentokrát jsem to stihl za dvanáct. Naštěstí měl autobus zpoždění a já ho tedy stihl. V 18:40 jsem vystoupil na zastávce skoro u našeho domu. Po cestě jsem potkal tu tlustou paní z osmého patra a řekl jsem jí, aby si příště laskavě uklidila to, co na trávníku nechá ten její psíček. Nehezky se na mě podívala a nejspíš se urazila, když odešla a od té doby se mnou nemluví. Je mi to vcelku jedno. Odemkl jsem svůj byt a usadil se na gauč. Někdo zazvonil, a tak jsem šel otevřít. Byl to soused a žádal mě, abych mu vrátil tu pastu, že by si rád vyčistil zuby a já se jen zasmál a šel pro ni do koupelny. Potom jsem šel do večerky a koupil si svoji, abych za sousem nemusel znovu. Když jsem přišel, dal jsem si k večeři tousty a vykoupal se. Ve 20:10 začalo v televizi fotbalové utkání a já se samozřejmě díval. Jako vždycky jsme prohráli. Byl jsem unavený a už se mi chtělo spát. Lehnul jsem si do postele a doufal, že už takový den nezažiju.

Mistrova rodina

„Království a půl koně k tomu“

(pohádka nepohádka, ale ponaučení a happyend teda má)

Zděnek sedí na židli u velkého dubového stolu a na další židli hned naproti té jeho sedí malý vnouček. Jeho dědeček spustí: „Bylo, nebylo.“ „Tak bylo, nebo nebylo?!“, ozvalo se od plotny. To byla babička. „Grrrr.“ Zabuřel dědeček a poté o něco klidněji prohlásil: „Babičko, tak kdo tady vypráví tu pohádku?“ „A no tak promiň, já tě chtěla jenom krapet pozastavit. Vždyť ty tomu klukovi vykládáš nesmysly.“ „To nejsou nesmysly!“ Ne snad, že by na babičku vykřikl, ale důrazně jí naznačil svůj názor, „Louiso!“ Pak se ale náhle zklidnil a jeho intonace se zjemnila. „Tvoje líce jsou tak nádherná, před nimi by srdce zjihla a tvá ústa jsou moudrá stále....“ Tu však už pouhým šeptem spíše sám pro sebe. „Kéž by občas ztichla.“ „Dědečku ty víš vždycky, jak si mě vlákat do náruče.“ A babička se začala rozbíhat s roztaženými pažemi směrem k dědečkovi. Dědeček jakmile spatřil a pochopil její záměry, nechtě být uvězněn v poutech objetí snažil se vymyslet plán k úniku a záchraně svého vlastního těla. Tu se mu v hlavě zrodil velmi šlechetný, neotřelý a hrdinský plán. Co by člověk

neřekl. O pár vteřin později vztahoval a to zcela hrdinsky svého vnoučka do náručí. Babička mohla být i rychlejší, ale nad dědův plán prostě neměla a děda mohl pouze vítězně zvolat: „Ne, zadrž, mám v rukou kluka! A vůbec chtěl jsem vyprávět tu pohádku.“ „Ach, no jo, tak pokračuj“, povzdychla si babička. „Takže, byl jednou jeden král a ten měl tři....“ „Syny!“, vykřikla babička, jako kdyby měla za správnou odpověď něco vyhrát. „Ne, dcery“, opáčil rozmrzele dědeček. „Jak to? Králové mají vždycky syny.“ „Jo?!“, odsekl děda s narůstajícím vztekem. „Tak proč nemůže mít král jednou dcery?!“ „No protože má mít syny.“ „Ach jo. Tady se člověk jednou snaží být nekonvenční a takhle to dopadá.“ „Tak promiň dědečku, tak ať má teda dcery.“ „No....“, vydechl ze sebe téměř všechnu zlost a počal znovu vyprávět. „Tak tedy. Bylo, nebylo jedno království. Byl v něm jeden král a ten měl tři dcery. Jednu krásnou, jednu chytrou a jednu hodnou.“ „Dědečku!“ „No?“ „No ty mu teda dáváš příklad. Jak k tomu přijdou ty princezny, které jsou chytré a hodné. Dáváš klukovi příklad, že krásné ženy nejsou chytré a hodné. Co si pak tvůj vnuk pomyslí o své babičce?“ Prstem ruky si projela svými vlasy a koketně se usmála do perfektně vyleštěné pánve, která vysela na háčku vedle plotny. „Jen to nejlepší.“, zvolal děda, ale zase si zadrmolil šeptem pod vousy. „Pravdu.“ Poté si však uvědomil, že jestli má mít pohádka alespoň trochu souvislý děj a aby se sám autor nezamotal do jejích náhlých úprav, měl by plynule a pohotově navázat. „Tak dobrá.....Všechny byly krásné, chytré a hodné.“ Ačkoliv neměl rád přepisy svých děl a všechny předělávky, neodpustil si malou poznámku na konto babičky. Samozřejmě šeptem. „A byla tam taky jedna ježibaba, která pořád namlouvala králi, že má mít syny a ne dcery.“ „La la lá.... Rusalko bledá. Lá lá la la la,“ zvýšila svůj hlas na hřeb operní laťky a celou kuchyní se rozezněla nezkratná árie z Rusalky. „A no tak, Louiso. Já se tu snažím vyprávět pohádku a ty. Tu zpíváš!“ „Ale tak si mě nevšímej.“ „Jo, kéž by to šlo!“ „Rusalko bledá.“ „Tak a mám toho dost! Pojď, chlapče, půjdeme na ryby.“ Dědeček i se svým vnoučkem vzali rybářské náčiní a vydali se směrem k rybníčku. Hned co stačily klapnout dveře, začala se babička smát. „To máš dědečku za tu tvou nechuť k mému objetí.“ O pár chvil později seděl už dědeček s malým kloučkem na břehu rybníka s udičkou ponořenou pod jeho hladinou. „Zlatý ryby, ty ti nezačnou zpívat árie z Rusalky, nemají totiž hlas.“ „Dědo?“ „Ano.“ „Všiml sis, jak smutný měla babička výraz ve tváři, když jsi ji nechtěl obejmout?“ „Smutný výraz říkáš?“ „Ano.“ „Myslíš, že ji to hodně mrzelo?“ „Myslím, že ano.“ „Ó no jistě. Chlapče tvoje babička je ženská, která je mazaná všemi mastmi.“ Dědečkovi totiž svitlo, proč jeho Louisa se dnes chovala tak, jak se chovala. Bylo to

prosté, totiž z malé pomsty a zklamání. Při této myšlence se děda šibalsky usmál a řekl: „Jdeme domů. Pojď, pomůžeš mi sbalit pruty.“ Sbalili vše, co si přinesli k rybníčku a vyrazili k domovu. Když dorazili, dědeček si stoupl k Louise, která stále stála u plotny, a začal svou řeč: „Louiso, musíš mi to prominout. Já se choval tak sobecky a nevhodně a teď mě to tak mrzí.“ Sic to říkal tím nejsklešlejším hlasem, jakým to jen dovedl, Louisa se naň ani neotočila. Jemu však hlavou zase zasvištěl nějaký chytrý nápad a radostně zvolal: „Tak pojď na mou hrud' holka.“ Na to už Louisa slyšela a oba spočinuli v pevném objetí. „Dědečku, ty jsi chtěl vyprávět tu pohádku.“ „No jo, to máš pravdu.“ Tak si sedl a klouček k němu a začal vyprávět pohádku, ale o té milí čtenáři raději až jindy.

Všichni muži, teď vám musím dát to ponaučení. Řekněme to tedy takhle, i když možná budete proti, musíte jednoho dne uznat, že ženy jsou neobyčejně mazané a prohnané a proto bych vám raději doporučoval vyhovět jejich přáním, neboť když tak neučiníte, tak se vám ženy pomstí. A jak? Zeptáte se jistě. Tak například já, od doby co se mi událo toto, jsem na pohádky téměř zanevřel.

Ztracené, málem zničené, zašantročené a nalezené dopisy ženám, dívkám a jednomu omylu s útlocitnou tematikou, aneb ženitba nade vše

Drazí čtenáři, naše redakce Vám chce představit další taje ze života slavných českých spisovatelů. Tentokrát jsme pro Vás připravili něco z osobního života Zdenka Prokopa Tunela.

Tento text je dopis, který Z. P. Tunel zasílal děvčatům, která se mu zamlouvala. Jako malé kuriozity si povšimněte vynechaných míst. Prvé sloužilo k doplnění jména děvčete a ta další pro doplnění barvy jejích očí a vlasů. Tunel se totiž neobtěžoval s vymyšlením nových textů a proto obměkčoval dívčí srdce již osvědčeným textem.

Víš má drahá , když jsem tě viděl poprvé, jak kráčela jsi přes náměstí, byl jsem jat hned údivem. Jaká krása, jaký lesk. To ty má rozmilá, má dívko něžně spanilá. A co ještě ve mně budí úžas. Tvá líce, tvé oči, tak jsem snad ještě nikdy neviděl a tvé vlasy, tot' zlatý hřeb jsou tak jemné, krásné a jak se vinou dolů po tvé tváři, jako by tvůj něžný obličej měl rám. A proto se ptám tak nesměle, zdali ty dívko překrásná půjdeš se mnou na rande?

Tvůj ctitel: Zdenek Prokop Tunel (básník a spisovatel na volné noze)

P.S. Spisovatelství má budoucnost.

Nutno podotknout, že Tunelovy dopisy obměkčily pouze jedno dívčí srdce a to ne ještě zcela přímo, roli sehrála i další díla, ta však nemáme možnost zveřejnit.

Mistrovy skoromanželky

Autoři (v abecedním pořadí): Veronika Boušová, Karolína Honsová, Veronika Chudobová, Jana Křenková, Alena Linhartová, Matěj Smrček, Natálie Szegényová, Michaela Turazová, Lucie Zehlerová.